

K 2000

FETTER GYÖRGY

Ha végigpörgetjük magunkban az ábécé betűit, egyetlenegyét találunk, amiről mindenki ugyanarra gondol! Ha a szalonokban előforduló férfinépség nem túlságosan sokszor mártózna pusztá kéjhajhászásból ilyenféle nőkbe, az egybetűs szót akár szalonképesnek mondhatnánk.

Az első élmény (nevezzük inkább esetnek) a nyolcvanas évtized végszakaszában, nagykorúságunk küszöbén ért minket az Ezredessel, a Rákóczi téri Ezeremester-bolt kirakatánál bóklászván egy transzformátort keresve. Nevezett térnek semmiképpen nem mentünk volna közelébe, ha a szocialista üzletpolitika a főváros erkölcsösebb szegletébe telepíti a műszaki árudát.

Félelmünk gyorsan beigazolóódott, rögvest egy sötét bőrű, nyugdíjaskorú, alaktalan, vagy legfeljebb zsákszerű, a fenti betűvel meghatározható lény vonszolta közelünkbe magát és érdes hangon megkérdezte: fiúk, akartok szexelni? Ha az Ezredesnek nem csak a hetvennyolcas buszon hazafelé zötykölődve jut eszébe a megfelelő válasz, mindjárt megmondtuk volna: igen, de nem magával!!!

Bár az Ezeremester-boltot aznap már zárva találtuk, többet nem mentünk vissza az Ezredessel, amit túlzás lenne a zsákszerű képződményre fogni, ám említendő az üzletszerű kéjelgés más üzletszerű tevékenységekkel nehezen összeférhető volta. Mély homályba vész e ledér foglalkozás hivatalos nevezetének születése, de sejthető, hogy kezdetektől fogva tévedést hordozott magában, amennyiben vagy üzletszerű ízelésről van szó, vagy valódi kéjelgésről, együtt a kettőről aligha.

Azt, amit ilyenkor üzletszerűen művelnek, egyetlen törvényfogalmazó sem merte szájára-tollára venni. Holott a kurvázásból mindenféle magasabb hivatalú férfinépség mindenkor kivette-kiveszi részét, bár a köznép legjava előtt a társadalmat keresztbe-kasul belengő drapériák elfödik ez akciók létezését. Nagyobb baj, hogy sok másmindent is elfödnek a díszes rongyok. De visszatérnénk az eredő gondolathoz!

A bolsevizmus szétfoszlásával hamar fölbomlott a társadalmat leszorító s egyben összetartó háló, már nem kellett a Rákóczi térre kilátogatni, hogy eladó húsarut találjon az éhes férficorda, sőt egy határszéli faluban kisüzem épült, ami azóta is ontja a bel- és külpiacokra a több testnyílással ellátott guminőket. Lehangelő esztétikájuk okán sejthető, hogy aki ilyenbe investál, annak már minden mindegy. Bár számos bizarr felhasználási mód kínálkozik, gondoljunk csak a kompresszorral való kidurrantásra, szexuális ingereket aligha kelthet egy fölfújható játék gumikecskénél is nagyságrendekkel igénytelenebb kidolgozású bábu, ami állandóan egy félhülyére emlékeztető, meglepett arcot vág a szájába épített, szexuális célú nyílás miatt.

Amint hónapok vagy legföljebb rövid évek alatt leszakadtak az országról az először megroggyanó, majd egészen nevetségessé váló rendőrállam béklyói, sok minden nem ütközött már a valaha szocialistának nevezett erkölcsbe. Ami erkölcs, legyen bár szocialista, vallásos vagy egyéb jelzőjű, magában soha semmi rosszat nem testesített volna meg, csak a valóságban fölépülő társadalmak hol kevésbé, hol jobban eltávolodtak az erkölcs szó mindig azonos jelentésétől.

Ha összevetjük a tízparancsolatot az úttörők tizenkét pontjával, kevés sarkalatos eltérést lelhetünk! Az emberek minden időben hasonló gazemberségeket követtek el, amit a fennálló hatalom pontokba szedve tiltott meg újra és újra, hogy a népek túlságosan el ne kanászodjanak.

A fejlődés pusztán verbális, a kurválkodást tegnapelőtt paráználkodásnak nevezték, tegnap üzletszerű, ma pedig tiltott kéjelgésnek. Utóbbi fordulat természetes, hiszen a kapitalista társadalmak mind az üzletszerűségeen alapulnak, hogyan lehetne most éppen ezért büntetni valakit?

A guminő semmiképpen nem reprezentánsa az egyébként szédlítő fejlődésnek (bár gyúlékony gázzal föltöltve könnyen megperzselheti a férfiszíveket), ellenkezőleg, rettenetes volta az országutak mellett sétálgató nőcskék gyengébbjeit is alkupozícióba emelte, persze hangsúlyozandó a viszonylagosság!

A lenge nők vagy legalább képmásaik mindenhol máshol is megjelentek, elmondhatatlan öröme a férfinépeség javarészenek. Mindenesetre kedves, öreg, azóta eltávozott bazitai barátom, fél évszázados, tisztességes házassággal a háta mögött kicsit furcsállta a hirtelen elszabadult szabadosságot: mindenhol ezeket az intimitásokat mutogatják!... Vagy idézek egy falusi nénét a tévéből: Mindig jönnek ezek a szexesek!!! Ezek szerint a sokszor nagy legendákkal övezett falusi pajzánkodás egyelőre nem fogadta magába az álló- és mozgóképi ábrázolásokat.

Más esetekre is fölírható a meglett korúak erkölcsvágya! Erdélyből szakadt Magyarhonba kedves kolléganőm, akivel rövid évekig egy laboratóriumon osztoztunk. Egy napon tanulmányútra érkezett Budapestre egykori nagyvárad profszora, megörültek egymásnak s hosszúakat beszélgettek.

Az öregúr, sejtven valamit a lány már régóta egzisztáló kapcsolatáról, óvatosan a témára terelte a szót, kérdezett ezt-azt, majd mosolyogva, magát láthatóan beleélve a rég elmúltba mesélni kezdett saját esküvőjéről, különösmód arról, hogy a ceremónia végeztével saját karjaiban emelte át ifjú aráját a ház küszöbén. Tűnődtem egy percet, összetörjem-e egyszerre szép és ódon illúzióit, végül, hogy el ne tévedjék túlságosan a világ mai működésében, tekintetemet az övére emeltem és fölvilágosítottam: ma már nem kell ahhoz házasság, hogy átvigyenek egy nőt a küszöbön!

A hatás leírhatatlan volt! Az öregúr felváltva pislogott hol rám, hol a lányra, furcsa mozgásokat végzett a szája meg az összes arcizmai, a feje színe is hirtelen megváltozott, furcsamód elszíntelenedett, mintha víz alatt fuldokolna. Bár fél perc alatt nagyjából regenerálódott, visszavette eredeti külformáját és visszanyerte beszédképességét is, ez jó lecke volt, hogy mások magánéletébe egy ennyire alacsonyan szálló gondolat okán ne avatkozzak.

Ezt erősítették az öregúr távozta után a kolléganőmtől kapott instrukciók is. De megint elkalandoztam a k betűtől!

Nyári bicikliútjaim jó része, épp a végcélhoz közeledvén, elvezetett néhány üzletszerűen kéjelegni szándékozó nőegyed mellett a kétezres évben is. Ha kartográfiai részletekbe óhajtanánk merülni, a Zala folyó balatoni torkolatát kellene fölvezelnünk, ami felesleges e percben, hiszen felkínálkozó nőcskék és bicikliző férfiak megszámlálhatatlan más helyen is keresztezhetik egymás útját. (Keresztezés alatt most véletlenül sem értve a fajnemesítő pároztatást.)

Elkövetkezési sorrendünk világosan fölírható, magam már az útszéli prostitúciót nem tűrő rendőrállamban is nap nap után az irányba kerekedtem nyaranként, a pillangók évtizeddel később telepedtek a gyöngye szélben hűs árnyat lengető útmenti fák alá. Ők is lengettek, de rendesen nem fekete árnyékot, hanem a kezeikkel obszcén jelzéseket.

Bár az állattanba emlősként vagy a növénytanba hüvelyesként egyaránt besorolhatnók fajtajukat, mindenféle más élőlénynél kevésbé illettek a régi híd és a Zala folyó uralta környezetbe, ám a táj pompás volta annyival fölülmúlta zavaró hatásukat, hogy nem mondhattam le az idevezető bicikliutakról, pedig orosz versenybiciklim szexuális aktushelynek láthatóan alkalmatlan volta ellenére többször utánambrekegtek, hogy így meg úgy.

A régi híd gyönyörű darab volt, egy szép ívű vasbetonszerkezet, ami szomorú módon megroppant az évek súlya alatt és kiváltották egy alattomosan a tájba simuló, semmitmondó új átkelővel. Távoli múltba veszőn tervezték az új hidat, de amíg egy magas rakományú kamion nekirohanván meg nem roppantotta a keresztartát, halogatták az építkezést.

Hónapok alatt felhúzták az új hidat, ami eddig ismeretlen irányból, oldalról engedte nézni a régit, s meglepte az arra járókat, hogy az a szép ívű vasbetonhíd mennyire más arcát mutatja a távolból nézőnek, mint a rajta átbogónak. Gyors áthajtáskor alig-hosszúságúnak tűnt a távolság pillértől pillérig, egy másodperc volt az egész híd-út, ám oldalirányból fölfedte valódi terjedelmét, a térből birtokolt valódi hosszúságot.

Főnt nevezett nőszemélyek távol álltak a hidaktól, régitől s újtól ugyanúgy, hanem a hozzájuk szétágazó aszfaltipszilonban lézengve mustráltatták magukat az arrafelé hajtó férfiakkal. Az odatekintő férfiember érdekelt részleteket fedezhettek föl, például a genitális és orális higiénia hordozható és furfangosan takarékos eszközét, a vizespalackot.

Rejtélyes okból az út mentén grasszáló bérnémberek külnézetüktől elvonatkoztatva is képtelenek voltak nemi érdeklődésem fölkelésére. Föltűntek közöttük dekoratív és fiatal példányok, mégis. Talán rettenetes primitívségük, talán gusztustalan mesterségük volt az ok.

Mindnek megvolt a maga helye, ki az aszfaltelágazóban, ki egy túloldali beállóban, ki még máshol kellett magát. Néha a szezonban is eltűntek közülük s megjelentek mások, ám az elkövetkező nyárra kivételesen sem maradt soha egy sem közülük. Pedig, igen ritkán látván üzletkötést, aligha tehető föl gyors amortizáció!

Az Úr kétezredik évére a törvényeket szerző országgyűlés népsége oly betűt vetett, hogy a testükkel üzletszerűen kéjelgők kotródjanak a főútvonalak

mellől, alacsonyabbrendű közutakon úzzék alantas mesterségüket. Ha alantasság megválasztani, mely részünket visszük piacra! E percben ne merüljünk messze sodró folyamok veszélyes örvényeibe, de sejtjük: valahol, remélhetőn messze, de kurvák vagyunk mindahányan. Aki pedig a bérkefélőket és -szopókat átküldi az egyszámjegyű utakról a két- és háromszámjegyűekre, mintha így változhatna a világ sora, az fölötte még elmeroggyant is.

A kerek évszám örömeire fölkeltem az egyik kisleány érdeklődését. Integtettem meg verbális úton is kifejezte érzelmeit, ám magamat nem zavartatva azután is ugyanúgy elkerekkezgettem a Zala-torkolathoz, legföljebb néha felépillantva, hogy érezze, emberszabásúval van dolga. Ne gondolhassa, hogy a foglalatossága miatt levegőnek nézem.

Kellemdús teste és arca volt. Szókésbarna, göndörödő haja a válláig ért, arcában kedves és vonzó vonások keveredtek, ritkán képzelünk hasonlónak egy megvehető nőt. Húszon innen létezett, férfimarokba illő melleit vékony póló fedte, szűk nardágot húzott, átütött rajta sovány hasának, kerek fenekének, izmos combjának, vádlijának formája. Ám semmi rendkívülről nem volt szó. És ha igen, akkor is hiába integtetett volna.

Hogyan vadászik egy vadonban élő, igazi bestia? Fölméri áldozatának futását és ahhoz igazítja a magáét, hogy egy végzetes térpontban és időpillanatban üldöző s üldözött összetalálkozzék és így teljesedjék be a természet könyörtelensége. Ha rakétával vadásznak másik rakétára, megint röppályákat számítanak, hogy a bonyolultan röpködő fémtestek egymásra találjanak. Ki gondolta volna, hogy ez a fehér bőrű bérnőstény is képes hasonló számításokra?!

Szeptember első hete elmúlt és vissza kellett térnem a fővárosba, elvégeztem munkám maradékát az utolsó reggelen és biciklire pattantam, hogy utoljára találkozzam a Zala-torkolattal és régi hidammal, mielőtt végleg szertefoszlik a Krisztus után kétezredik nyár és rámcsapódik Budapest nehéz vasajtaja.

A Nap gyöngült erővel, de elszántan szórta még sugarait a Balatonvidékre, egy szál fürdőnadrágban ültem a nyeregbe. A frissen fölújított aszfalt lepergette magáról a gyöngén behengerelt, éjfékete bazaltzúzalékot, egy autóabroncs a napszemüvegem lencséjére vágott föl egy kavicsot.

Ez utolsó, elválós biciklizésen nagyon éreztük egymást a Balatonnal, éreznie kellett, hogy végigtekerek még egyszer a partján, utoljára az évben, s hogy én is éreztem őt, hát persze. Életemet egybevéve többszázadszor hajtottam végig ezen az úton, mégis, egyik nap sosem hasonlított a másakra.

A Nap rég fölperzselte a vadon burjánzó mezőket, a termelésbe vontakat jóval korábban, nyár derekára learatták már. Lassan megtört a természet önsokasító ereje, a kurvák is behúztak a főútról a nekik engedett berényi bekötőútra. Elgurultam mellettük, ki egészen a régi Zala-hídig, hosszút fékeztem és megálltam.

Visszafordítottam a biciklit, lábamat a zöld szögvas hídkorlátnak támasztottam és szerteszét nézelődtem a nyeregből. Méltósággal hömpölygött a folyó, egyetlen kanyar maradt kanyargó útjából, hogy a torkolatnál a Balatonba vegyüljön.

Elgondolkodtató ez a keveredés! Vannak vízmolekulák, melyek a Zalánál bekeverednek, zezugos utakon végigutaznak a kontinens legnagyobb taván és kilépnek a Sió-csatornán. Ám létezhetnek olyanok, melyek megülnek egy csöndes öbölben, egy sűrű nádasban, vagy akár sodródhatnak, de a torkolatot elkerülik, s talán századok óta alkotórészei a víztömegnek! Nehéz történet ez, hisz a Nap tüze könyörtelenül párologtatja a felszínt, máshonnan az ember szivattyúz ki ezer köbmétereket vagy a téli jeget hordja el, mégis. Megtörténhet!

Dél múlt éppen, fönt járt a Nap, kevés erővel melegítette testemet, ősz volt. Már elmúlt a kánikulai forróság, hűvösödtek a nappalok. Hosszan meghúztam a kulacsot, visszacsúsztattam fekete dróthüvelyébe és hazaindultam, még aznap föl kellett érkeznem Pestre.

Lassan forgattam a pedálokat, a most magamba gyűjtött képek jövő nyárig nem halványulhattak. A kétezres nyár teteme ott függött a folyótorkolat fölött, a kiégett növényzetet már csak az elkövetkező év támaszthatta föl, de nem is ebből érződött a forró évszak letűnte, hanem az emberek végletes mérvű, hirtelen megritkulásából. A főút széles aszfaltja szinte üresen feküdt keresztül a vidéken.

Ám a bérpuncikban még tartott a nyári hevület! A főútról lekanyarodván hamar föltűntek az útmenti fűben álldogálva. A három grácia egymáshoz fordulva társalkodott, egy hirtelenszókére festett alacsony, egy teljesen jellegtelen, meg aki integetni szokott, akinek, úgy érződött, fölpiszkáltam a fantáziáját.

Ahogy jövök, a szőke kérdezi kedvesen, nem fázom-e. Nem, mondom, hiszen tűz a Nap. Ki gondolhatta, hogy a szősi végzetesen megzavarja addig éber elővigyázatomat?

Óvatlanságom árnyékában a jómellű hirtelen megugrik a bozótból és vad vágtaiba kezd az aszfalt felé, de most nem integet, hanem kezeit előrenyújtva rohan felém, mintha a bicikli elé vetné magát vagy legalábbis földöntene. Elémrobban a kép, ahogyan a ragadozók kiszámítják pályáivüket s tévedhetetlenül sújtanak le zsákmányukra!

Emberhalál ne legyen, önt el a rémület, balra kormányolok és a pedálokba taposok, de már hiába, érzem testemen, hogy végigcsapnak rajtam a női kezek, bordáimon és karizmom kötegén érzem a puha ujjak gyors nyomát.

Átvillan agyamon, ha lerántanak, nekem nincs tovább és magáévá tesz három milleneumi hetéra, egy szősi, egy jótestű meg egy teljesen jellegtelen ott a bekötőút bokrai alatt, eszeveszett iramban rúgom föl-le a pedálokat és csak később hatolnak elmémig a jómellű bérnőstény szavai: de jó tested van, hogy nyalom azt a...!